

Herinneringen

Op 10 mei 1940 begon de Tweede Wereldoorlog. De Duitsers waren ons land binnengevallen. Meester Van der Schaft kwam al vóór 8 uur de leerlingen van zijn school, die aan de Wakkerendijk woonden, waarschuwen, dat er tot nadere aankondiging geen school zou zijn.

Er ontstond toen in die oorlogsjaren automatisch een soort ontmoetingsplaats voor de omwonenden van het Dikke Torentje. Die plaats was op de toen nog niet afgegraven dijk naast de woning van Teus Blom, Wakkerendijk 57. Op die plek had je enig overzicht op het oorlogsgebeuren. Er waren vaak Messerschmitts in de lucht en die doken soms schuin naar beneden. Vanaf die plaats kon je dat heel goed zien, want het doel van die vliegtuigen was waarschijnlijk meestal een trein op de spoorbaan Baarn - Hilversum. Menigeen uit de buurt kwam zo nu en dan eens een kijkje nemen.

En zie, ook IJbert Kroeskamp (1872-1963) kwam naar de dijk. Maar niet om met de mensen over de oorlog te praten of naar de vliegtuigen te kijken; hij kwam zijn zeis haren, dat deed hij altijd op die plek. Voor wat er zich in de wereld rondom hem afspeelde, toonde Kroeskamp geen enkele belangstelling.

Contact met mensen stelde Kroeskamp eigenlijk niet zo op prijs. Hij was een wat in zichzelf gekeerde en voor het oog verbitterde man.

In de loop der jaren is dat waarschijnlijk zo gekomen, want Kroeskamp had een onvoorstelbaar zwaar leven achter de rug. Hij verrichtte dagelijks zwaar polderwerk en was daarnaast vele jaren nachtwaker. Later was hij er bijna 29 jaar koster van de Nederlands Hervormde Gemeente van Eemnes-Binnen bij. Hij had ook nog in 's-Graveland gewerkt, waarschijnlijk omdat de polder te weinig werk en inkomen opleverde. Ik heb meer dan

IJbert Kroeskamp en zijn vrouw Johanna van Lunteren bij hun 60-jarig huwelijksfeest in 1953

eens horen vertellen, dat Kroeskamp toen een rijksdaalder per week meer verdiende dan in de polder. Maar daar moest hij wel zes dagen van de week voor heen en terug lopen naar 's-Graveland. De schooldam af, langs de armenakker, over de hei, dwars door Hilversum naar 's-Graveland. Kroeskamp deed dat op zijn klompen. In die periode zagen zijn kinderen hem bijna alleen maar 's zondags.

Kroeskamp overleefde op één na al zijn acht kinderen (misschien wel alle acht). Dat heeft IJbert Kroeskamp waarschijnlijk gevormd tot de persoon die hij was: een in

zichzelf gekeerde man die niet zo veel behoefte had aan menselijk verkeer.

Omstreeks de jaren '50 liep een trotse jonge moeder met de kinderwagen op de dijk. In de kinderwagen lag haar eerstgeboren kind. Ze riep naar IJbert: "Kroeskamp wil je mijn dochter zien? Kroeskamp schudde zijn hoofd en sprak: "Ik kan dat niet aanzien."

In HKE, jaargang 14, nr. 1 pag. 53 staan Kroeskamp en zijn vrouw zeer treffend afgebeeld. Kijk naar hun handen, ze weten er geen raad mee, ze weten eigenlijk geen raad met de hele situatie.

Kroeskamp staat hier ten voeten uit, zo was IJbert Kroeskamp. Zie zijn bijna versleten klompen, voor deze gelegenheid zijn die geschuurd en gewit. Kroeskamp had wel schoenen, maar die droeg hij alleen in de kerk als koster.

Maar zie vooral dat Kroeskamp glimlacht!

Enkele gegevens betreffende IJbert Kroeskamp heb ik ontleend aan HKE, jaargang 14, nr. 1.

Chris Roothart
Meentweg 166
3454 AZ De Meern

Raadsel rond een huisnummer

Hierbij staat een mooie foto afgedrukt van het huis op de hoek van de Molenweg en het Streefoordlaan-pad. Het huis wordt nu bewoond door Saskia Hagen en haar vriend en door de familie Dop.

Onlangs kwam deze foto boven water, waarschijnlijk genomen